

LÁSZLÓFFY CSABA

In memoriam Csokonai

1

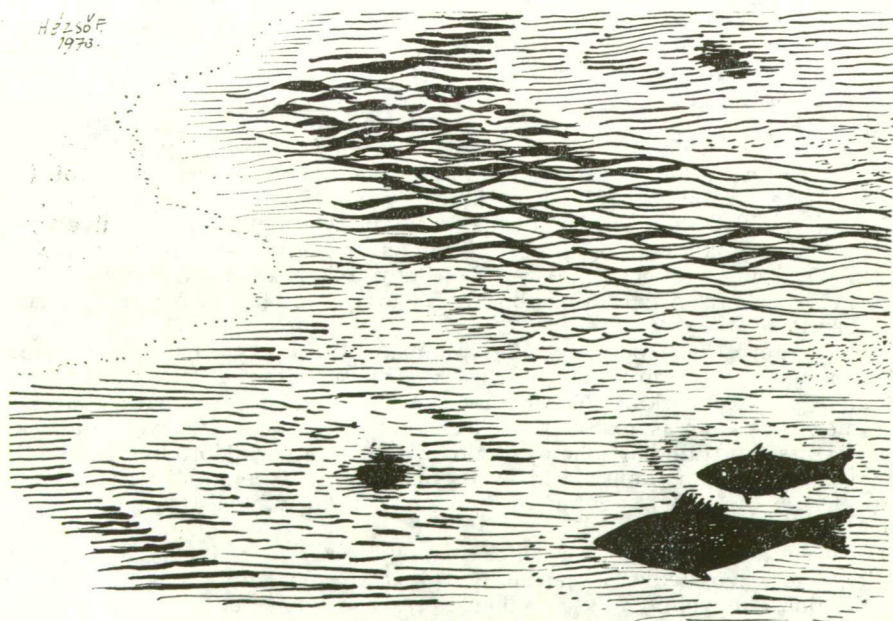
Lenyúzva kérge s héja viszi az ár a fiatal fát Duna Tisza örvényein Nád küllőzi kétfelől az anyaföldet Világ szemében szálka Lehet-e keresztben megállani az időárban? Halál örvényében hallható-e még a hattyúének? Szabadság fája századok hullámpólyája sem gyógyít ki téged Eleven ideggyötrelem kigyúlni érzed gyalogutakon kisebesedve visszaváró gyíknyelvgyökereid Pípezhetnek téged ugyan pántlikákkal az ünnepléssel felszított port violaszín vér pecsételi.

2

*„Van borod pecsenyéd
mit gondolsz ez elég
füst-fogta hazádnak
kolbász-glóriát adsz
homlokán érlelje
rágja ne szégyellje
s ha nyelve elállna
borral bélelt kádba
lógassa míg végül
a szeme világa
is bele nem szédül
a Bacchus-homályba*

Korán keltünk vagy még mindig virrasztunk itt Főhadnagy Fazekas úr? E másnapos világért ki felel? Ha csak a gyertyánfa fogadna csonkán de mit szólsz a teméntelen csonka-toronyhoz meg csonka-emberhez Sáfránsugarakat törő kancsal tekintetek Kacagjunk dohogás nélkül rajtuk mint-ha csak reánk kacsintana a tulipán? Vagy üssünk szét közöttük a Koppóháziak kávéházában hol könnytelenül könnytelenül gúnárkodik a gögös gavallérság?! Mellem rokkant boltjai alá megfrissülő árnyékba gyűjtöm inkább utoljára a gyengéket a gyökértelenségtől gyávulókat a gyógyulásra szorulókat Nem fog rajtam addig semmilyen halál míg az égi tűz a vidám a hibátlan fel nem lángol e földön mindenkiben.”

Temessétek homoktornyok alá az oskolai száraz deklamációkat Század-
végek korán sötétülő délutánjaiból mint földre ájuló levél árnyékából a
szentjánosbogárfény kisüt a VILÁGI NYUGHATATLANKODÁS Kacagsz
kurjongatsz kifogyhatatlanul te remény hínárjából kiszabadulni képtelen
miközben a világ változatlanul vért köpik Csak a rádfagyasztott ragyogás
alól köhögsz fel kiszolgáltatottan te is örökbe fogadott fiú Ilyenkor az
utókor kocsonyás kegyelete megremeg.

HÉZSÓ FERENC: VÍZ